

на нея написалъ поемата „Хайдуть Сидеръ и Черенъ арапъ.“ За това употребилъ брѣме отъ около три мѣсеца и то само нощемъ, като по цели нощи не спалъ. Това било прѣзъ 1866 год. когато билъ учитель въ с. Шекерликитай. Случайно му дошли на госте двѣ българчета, търговчета въ Белградъ, доста интелегентни момчета. На единъ листъ на масата му намѣририли частъ отъ поемата му, която имъ много харесала. Поискали му я, да си я иматъ, и той, понеже я ималъ на други листове, имъ я далъ. Слѣдъ завржщането си, понеже имали само частъ, тѣ се опитали сами да я допълнятъ и я дали на Радуловъ за отпечатване въ Общи трудъ. Обаче този като я разгледалъ, видѣлъ, че отъ едно мѣсто на татъкъ е съвсемъ несклопно наредена, а до тамъ му направила отлично впечатление. Съ писмо „бързо“ извикалъ Козлевъ да се яви при него въ Бомградъ по „службена работа“. Козлевъ, безъ да подозира въ какво се състои работата, даже съ страхъ и безпокойство по службата си, отишълъ. Въмѣсто да го вини въ нѣщо, Радуловъ съ стискане ржцѣтъ му го радостно приелъ. Казалъ му, че чель нѣкакво писано отъ него стихотворение, което, обаче, до едно мѣсто било отлично, а оттамъ не струвало нищо. Козлевъ се зачудилъ отъ дѣ е поладнало това въ ржцѣтъ на Радулова. Когато този му казалъ, тогава Козлевъ му съобщилъ, че това, което не му се харесва не е писано отъ него, а, може би, отъ тия, на които е далъ само частъ, и обѣщавалъ да прати цѣлото. Още съ завржщането си той изпратилъ цѣлата поема и тя била напечатана въ „Общи трудъ“ съ една крайно хвалебна рецензия. Слѣдъ това нѣколко пѣти ходилъ въ Бомградъ, гдѣто и Мусевичъ и Радуловъ го приемали радостно и го съвѣтвали да продължава писателството. Слѣдъ това Козлевъ написалъ още нѣколко стихотворения. съ сжщия духъ, които обаче по достоинство, като вариации на една и сжща тема, сж пб-слаби. Наскоро отъ холера му се поминали и двѣтъ дѣца, които ималъ. Това сломило Козлева и той не можелъ въ тая чужбина никждѣ да намѣри тѣха и рѣшилъ да се върне въ България. Мусевичъ и Радуловъ го бѣвѣтвали да не прави това, като му обѣщавали да му дадатъ най-хубавото село, само да стои тамъ и продължава да работи и му казвали, че, ако отиде въ България той не ще има срѣдства за живѣне и ще заглжхне. Козлевъ се двоумѣлъ. Но като гледалъ и жена си поитоянно да плаче, рѣшилъ окончателно и се завърналъ въ България.

Но станало тжй както му казали Мусевичъ и Рудуловъ Слѣдъ още нѣколко годишно учителствуване въ Лѣсковецъ, Стражица и Плаково напустналъ учителството, За да си из